

Et Richmodis vun Aduch

För de Pänz vun hügg nohverzallt vum Ingeborg Nitt

Der Herr Mengis vun Aduch lävte met singer Frau Richmodis zo Kölle. Se hatte e praachvoll Huus, dat „Beim Papagei“ heeß. Der Herr Mengis wor nämlich ene Weet un sing Huus e Hotel. Der Mengis un et Richmodis hatte grad gehierodt un wore ärg glücklich en däm schöne Hotel. Eines Dags ävver wor et mem Glöck vörbei. En eigenaadige Kränk dät sich en Kölle usbreide. Vun Windpocke oder Mumps allein ka'mer jo ald et Freese krige, ävver beids zesamme...no jo... genau dat passeete dem Richmodis. Dat ärm Weech log malätzig em Bedd un drei Däg späder stallten de Döktersch fass, dat et Richmodis dud wor. Der Mengis wor ärg bedröv un braht et flöck en de Kirch Zint Apostele, wo sing leev Frau vum Dudegräver för et Begräbbnis parat gemahnt wäade sollt. Jetz wor ävver dä Dudegräver ene ganz fiese Minsch. Hä kläute nämlich de Dude luuter de Preziose, die se met en et Grav nemme sollte. Un dat wollt hä och beim Richmodis maache. Dröm schlech hä sich et naachs noch ens en dä Saal, wo dat dude Richmodis op et Begräbbnis am Waade wor. De Kett kunnt hä leich avnemme, vill schwerer wor et, dem Richmodis dä schöne Ring avzotrecke, dä der Mengis im geschenk hatt. Dä Dudegräver trok un roppte. Hä küümte un schant. Ävver hä wollt dä Ring partout han. Dröm frößelte hä de ganze Naach an dä ärm Frau eröm un versok, dä Ring eravzerieße. Ävver et fluppte nit. Hä kächte un satz sich op der Boddem för e Püüsche zo maache. Eimol wollt hä et noch versöke. Met aller Kraff trok hä an däm Ring. En däm Momang maht et Richmodis de Auge op un loote däm Dudegräver tirek en et Geseech. Däm Freese fohr der Schreck su en de Glidder, dat hä alles falle leet un kaaschte ging. Et weed verzallt, dat der Reinhold Messner in op dem hühste Berg vum Himalaya gesinn hätt, wie hä met dem Yeti am Kaate wor. Et Richmodis verstundt nit, wat passeete. Im wor et noch ganz blümerant vun dä Kränk. Duselig soh et öm sich un frogte sich verbasert, woröm et op enem Kirchhoff wor. Et kunnt sich an nix erennere un maht sich langsam op der Heimwäg. Wie et endlich vör singem schöne Hotel aankom, wor alles stell un düster. Kei Minsch wor zo sinn ov zo höre. Et Richmodis trok an der Schell. Der Naachsportier woodt wackerig un reef wödig en et Telefon: „Wä es do medden en der Naach?“ „Ich ben et, et Richmodis. Maht de Dör op!“ Der Naachsportier kräg der Zidder, wie hä die Stemm vun singer Chefin hoot. „Dat kann doch nit wohr sin“, struddelten hä, „et

Richmodis, ming Chefin? Die es dud! Dat kann nit wohr sin!“ Hä wor ene staatse Kääl, ävver och en ärge Bangbotz. No wor et grad Meddernaach, un unse Naachsportier, dä bange Zibbel, gläuvte verhaftig, dat der Geis vun singer Chefin vör der Dör stundt. Flöck leef hä nohm Zemmer vum Herr Mengis un verzallt im opgeräg, wat passeet wor. Der Mengis saht: „Wä et och es, dä öm dis Zigg hee eren well, un wann et ene Geis es, ming leeve Frau es et nit. Mer han all gesinn, dat se dud es. Un dat bliev se och.“ Ävver der Naachsportier jöömerte un küümte: „Ich han Kadangs, Baas, dat es esu gruselig. Et wor de Stemm vun Üürer Frau! Ich ben ganz secher. Un wann se dud es, dann steiht ene Geis vör unsem Hotel. Baas, dot jet!“ Dem Mengis woodt dä Buhei zo vill. Hä packte sich dat Telefon un reef wödig: „Eesch wann ming Katz op dem Kopp steiht un e Leedche dobei singk, gläuve ich, dat do mi Richmodis bes!“ Dat ärm Richmodis fing an zo kriesche. Denn die Katz wor et Naachs luuter em Bösch ungerwägs för Müüs zo jage! Wie kunnt se do vörm Mengis om Kopp stonn un singe? Kunnt en Katz üvverhaup om Kopp stonn un singe? Et Richmodis woss sich nit mih zo helfe. De Trone leefte im üvver et Geseech un et daach: Ich kann nih mih zeröck bei minge leeve Mengis. Meteins kom die Katz öm de Eck, strich dem Mengis öm de Bein un, wat giss de wat häs de, stundt se om Kopp un fing an zo singe. Der Mengis wor ärg verbasert un traute singe Auge un Ohre nit. Die Katz wor am Singe! Nit schön, nä, et wor sugar fies scheiv, ävver mer kunnt dat Leed „Mer looße der Dom en Kölle“ erkenne. Der Mengis flog noh der Dör un ress se op. Dann logen sich beids en de Ärme un woren am Laache un am Kriesche. Se lävte noch lang un glücklich en ehrem Hotel un krägten en Reih Babaditzcher – evvens e „Happy End“. Un die Katz? Dat ärm Deer ging bei ene Lehrer för Singe zo liere, ävver et schaffte noch nit ens de Tonleiter. Doför hatt et meteins ene gode Fründ. Denn dä Hungk vum Mengis fing och aan zo singe. Genauesu scheiv ävver met vill Gefühl. Un su singe se bes hügg em Duett!